

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: I. F., narozený X, státní příslušnost X, naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC), následně bytem X, t.č. ve výkonu trestu ve Věznici Praha – Pankrác,
zastoupený: Mgr. Josef Brož, advokát, se sídlem Pod Všemi svatými 288/18, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 7.3.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.2.2021 č.j. OAM-176/LE-VL17-VL16-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Josefu Brožovi se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800,-Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Plzni na účet č. 2114292119/2700 vedený u UniCredit Bank.

IV. Ustanovené tlumočnicki Mgr. Marii Chalupové se nepřiznává odměna ani náhrada hotových výdajů.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 7.3.2021** předanou k poštovní přepravě dne 16.3.2021 a doplněním žaloby ze dne 10.3.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 24.2.2021 č.j. OAM-176/LE-VL17-VL16-2020, kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
2. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení advokáta (zástupce). Usnesením zdejšího soudu ze dne 6.4.2021 č.j. 60 Az 10/2021-28 byl žalobci ustanoven zástupcem výše uvedený advokát Mgr. Josef Brož.
3. **Žalobce v žalobě a jejím doplnění** mimo jiné uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, protože nezákonně zasahuje do jeho veřejných subjektivních práv. Především upozornil, že žalovaný je při aplikaci zákona o azylu povinen dbát základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2 až 8 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Těmito zásadami jsou především požadavek individualizace správního řízení a správního rozhodnutí stanovený v § 2 odst. 4 správního řádu a povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 správního řádu. Podle prvně uvedené zásady každý správní orgán dbá, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. To mj. implikuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, o jehož právech a povinnostech se rozhoduje. Shromážděné podklady pro rozhodnutí sice může správní orgán hodnotit podle vlastního uvážení, je však povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Veškeré skutečnosti a úvahy, které vedly k vydání správního rozhodnutí, je pak správní orgán povinen ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu uvést do napadeného rozhodnutí. V neposlední řadě je nutné odmítnout úvahu žalovaného, dle níž nenastoupení vojenské služby automaticky nezakládá důvody podřaditelné pod ust. § 12. Například dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 9.6.2008 sp.zn. 5 Azs 18/2008 trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby může v určitých případech založit relevantní pronásledování, a to například tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se bránc odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Toto tvrzení podporuje i nedávný rozsudek Soudního dvora Evropského unie (dále jen **SD EU**) ve věci C-472/13 ze dne 26.2.2015, který se zabýval výkladem článku 9 odst. 2 písmena e), směrnice EU č. 2004/83, ve kterém je uvedeno, že za akt pronásledování je považováno i trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2. Do těchto doložek o vyloučení mimo jiné patří i páčání válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN. Dle vyjádření soudu se tento článek vztahuje na všechny příslušníky ozbrojených sil, včetně podpůrného personálu a zahrnuje nejenom situace, kde je již prokázáno, že válečné zločiny byly

spáchány nebo by mohly spadat do pravomoci Mezinárodního trestního tribunálu, ale též na situace, kdy je vysoce pravděpodobné, že takové činy budou spáchány. Žalobce namítal, že žalovaný pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Dále nesouhlasil s tím, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

4. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 14.4.2021 č.j. 60 Az 10/2021-36 byl žalobci zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, o který žádal taktéž v žalobě.
5. **Napadeným rozhodnutím ze dne 24.2.2021 č.j. OAM-176/LE-VL17-VL16-2020** žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
6. **Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 24.2.2021** mimo jiné vyplývá, že žalobce dne 16.12.2020 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**) a dne 5.1.2021 poskytl údaje k podané žádosti, kdy sdělil, že se narodil dne 5.7.1982 v obci X v X oblasti, tehdy v SSSR, dnes na X. Je X státní příslušnosti a národnosti, je schopen se dorozumět v X a X jazyce; je pravoslavného náboženského vyznání. Nemá žádné politické přesvědčení, nikdy se politicky neangažoval a politika jej nezajímá. Je svobodný a bezdětný, posledním místem bydliště ve vlasti byla adresa: X, X oblast. K průběhu cesty z vlasti do ČR žalobce popsal, že dne 27.9.2018 vycestoval ze své vlasti mikrobusem z města X přes Slovensko do Prahy, a na území ČR vstoupil dne 28.9.2018. Ke svým předchozím pobytům ve státech Evropské unie (dále jen **EU**) žalobce sdělil, že doposud nikde jinde nebyl. Pokud jde o udělená víza či pobytová oprávnění, prohlásil, že žádná neměl. O udělení mezinárodní ochrany v ČR žádal již jednou, a to v roce 2018. Ohledně svého zdravotního stavu sdělil, že se cítí zdravý a nemá žádná omezení ani zvláštní potřeby. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uvedl, že sloužil na ministerstvu vnitra a opakovaně mu přicházela předvolání, a chtěli jej dle něj poslat do války. Byli za ním i doma a řekli mu, že se nemůže před nimi skrýt. Dle něj to jsou mafiáni a jsou mocní. Zároveň také vyličil, že jeho kamarád, který s ním sloužil na vojně, se stal účastníkem přestřelky, ze které sice sám vyvázl živý, ale druzí tam zůstali. To pro něj byla poslední věc, aby se sebral a odjel do ČR. Dalšího, co s ním sloužil v armádě, našli až v X, a proto raději odjel sem.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí. Dne 19.10.2018 podal žalobce v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž byl vedeno správní řízení pod č.j. OAM-914/ZA-ZA11-2018. Správní orgán vydal dne 11.3.2019 pod č.j. OAM-914/ZA-ZA11-P06-2018 rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, které nabylo právní moci dne 27.3.2019. Dne 4.4.2019 podal žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalobu k příslušnému krajskému soudu, která byla rozsudkem ze dne 26.2.2020 č.j. 4 Az 15/2019-23 zamítnuta, přičemž zamítnutí žaloby nabylo právní moci dne 26.2.2020. Dne 27.4.2020 podal žalobce proti zamítnutí žaloby kasační stížnost, kterou NSS svým rozsudkem ze dne 13.5.2020 č.j. 3 Azs 136/2020-18 odmítl pro její opožděné podání a rozsudek nabyt právní moci dne 1.6.2020.

Žalovaný posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního

řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce v průběhu správního řízení o jeho první žádosti ze dne 29.10.2018 označil za důvod obavu z povolání do X armády a nasazení do bojů na východě X, a dále pak snahu o legalizaci pobytu v ČR, odkud mu hrozí vyhoštění. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu konstatoval na základě jeho tvrzení a dalších podkladů rozhodnutí, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochrana se tudíž neuděluje. Správní orgán konstatoval, že obava žalobce z povolání do armády, či snaha o legalizaci jeho dalšího pobytu v ČR nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Neshledal pak v jeho případě ani přímé a bezprostředně hrozící nebezpečí vážné újmy, které by odůvodňovalo udělení doplňkové ochrany žalobci. Správní orgán připomněl, že svou argumentaci v rámci správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce, ať už co do obecné bezpečnostní situace na X, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení jeho případu. Po posouzení důvodů žalovaný konstatoval, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na X opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. obavu z povolání do vojenské služby. Žalovaný dále uvedl, že na X nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od 19.10.2018, případně od doby ukončení řízení na příslušném soudu dne 26.2.2020, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, která by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. ČR naopak dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, považuje v současné době X za tzv. bezpečnou zemi původu. Závěrem žalovaný konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřijatelnou, proto dle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

7. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 20.4.2021** popřel oprávněnost podané žaloby a k námitce žalobce ohledně obavy z nástupu vojenské služby považoval za důležité podotknout, že branná povinnost je jednou z důležitých povinností státních občanů ke státu, jehož jsou občany. Dále dospěl k adekvátnímu posouzení věci, a to, že obava žalobce z pronásledování není odůvodněná, protože jednání státních úřadů, ze kterého má strach (nástup k výkonu vojenské služby), nelze vnímat jako pronásledování. Není tak naplněn základní předpoklad pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný dodal, že mezinárodní ochranu ve formě azylu je možné udělit z důvodu obav z trestního stíhání nebo uložení trestu z důvodu, odepření výkonu vojenské služby za konfliktu. To ovšem pouze za omezující podmínky, že při výkonu vojenské služby by docházelo ke zločinům proti míru, válečným zločinům, zločinům proti lidskosti. Trestní stíhání v případě odepření vojenské služby za konfliktu, při němž k uvedeným z pohledu mezinárodního práva protiprávním jevům nedochází, nepředstavuje akt pronásledování, a tedy důvod pro udělení azylu. Naopak je zcela legitimní, aby stát, jenž se nachází v konfliktu, vynucoval plnění branné povinnosti a nařazené mobilizace i prostředky trestního práva. K tomu žalovaný odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 28.2.2018 č.j. 60 Az 23/2017-64. Dále žalovaný vyjádřil názor, že žadatele o mezinárodní ochranu při podání opakované žádosti nadále stíhá tzv. břemeno tvrzení, kdy primární zdrojem informací je samotný žadatel, z obsahu jehož žádosti se pak v následujících fázích vychází, jeho žádost

je tak posuzována z hlediska skutečností, které označí za důvody podání své žádosti o mezinárodní ochranu. Je tedy odpovědností žalobce v podané žádosti sdělit podstatné změny okolností ve vztahu k pronásledování či hrozbě vážné újmy, pokud tak žadatel neudělá, zůstává v tomto zcela pasivní a de facto opakuje důvody své předchozí žádosti. Žalovaný dále setrval na tom, že žalobce ve své aktuální žádosti neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat. Pokud tedy jde o samotnou právní kvalifikaci případu žalobce, i zde měl žalovaný za to, že nevybočil z mezí zákonného ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když tuto druhou žádost posoudil jako nepřipustnou se závěrem, že nenalezl žádné nové skutečnosti, které žalobce bez vlastního zavinění nemohl sdělit v průběhu předchozího řízení, a které by vyžadovaly opakované posouzení. Závěrem bylo navrženo, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

8. **Ze zasláního správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 24.2.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 20.4.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 24.2.2021 žalobci předáno dne 4.3.2021.
9. **Zástupce žalobce podáním ze dne 6.5.2021** soudu mimo jiné sdělil, že žalobce nadále trvá na nařízení jednání.
10. **Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 25.10.2021 č.j. 60 Az 10/2021-50** byla ustanovena Mgr. Marie Chalupová, bytem Černická 2891/24, 301 00 Plzeň, tlumočnicí jazyka X a X (v žalobě žádal žalobce o ustanovení tlumočnicka, neboť špatně mluví česky).
11. **U ústního jednání konaného dne 11.11.2021 zástupce žalobce** sdělil, že žalobce, který je ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Praha – Pankrác, trvá na tom, že rozhodnutí je nezákonné, byly naplněny znaky opravňující ho k žádání k udělení azylu dle zákona o azylu a má za to, že žalovaný nesprávně posoudil jeho žádost; závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že náhradu nákladů řízení specifikuje do 3 pracovních dnů. *Zástupce žalovaného* setrval na správnosti svého rozhodnutí, když žalobce neuvedl v průběhu své druhé žádosti o mezinárodní ochranu žádné nové skutečnosti, které mu bez jeho vlastního zavinění nebyly známy v předchozím řízení, proto bylo podle názoru žalovaného možno posoudit žádost o mezinárodní ochranu jako nepřipustnou a řízení zastavit; odkázal na judikaturu NSS, a to jmenovitě rozhodnutí sp. zn. 6 Azs 86/2015 ze dne 17.6.2015 nebo 2 Azs 67/2016 ze dne 20.4.2016 a závěrem navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu a náklady řízení nepožadoval.
12. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). **Dle § 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). **Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

13. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 24.2.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
15. Dle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
16. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu je důvodem pro zastavení řízení to, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
17. V úvodu lze konstatovat, že podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již NSS vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7.12.2005 č.j. 4Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* NSS dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
18. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času a jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. Jak uvedl NSS ze dne 3.10.2017 č.j. 9 Azs 185/2017-38: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.“*
19. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí a azylového řízení soud má za to, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na X opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. legalizace jeho pobytu na území ČR a obavu z povolání do vojenské služby. Krajský soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že obava a snaha vyhnout se nástupu do vojenské služby není sama o sobě důvodem k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, patří k základním státoobčanským povinnostem, a je i v souladu s mezinárodními úmluvami.

Problematikou odmítání služby v armádě jakožto azylově relevantního důvodu se NSS zabýval opakovaně, např. již v rozsudku ze dne 7.8.2012 č.j. 2 Azs 17/2012-44, kde uvedl: „*Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Může je zakládat, pokud je odůvodněno reálně projeveným politickým nebo náboženským přesvědčením, ovšem ani jedna z těchto situací nebyla ve stěžovatelské případě dána.*“ Tyto závěry plně dopadají i na nyní projednávanou věc, přičemž žalobce nenaplnil podmínky, za jejichž splnění by odvod do armády představoval pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

20. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného odpovídá shora uvedeným ustáleným pravidlům, od kterých není důvod se odchýlit. Žalovaný se správně zabýval primárně tím, zda žalobce uvedl nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, resp. zda takové nové skutečnosti vyšly najevo jiným způsobem. Pro rozhodnutí si žalovaný opatřil adekvátní podklady, zjistil stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zjistil všechny potřebné skutečnosti a zabýval se jednotlivými tvrzeními, která žalobce uváděl. Dle názoru soudu své závěry žalovaný uspokojivým způsobem odůvodnil v napadeném rozhodnutí, ač žalobce je přesvědčen o opaku.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I.**), když žádný z žalobních bodů neshledal důvodným.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II.**)
23. Žalobci byl pravomocným usnesením ze dne 6.4.2021 č.j. 60 Az 10/2021-28 ustanoven zástupcem advokát Mgr. Josef Brož, v takovém případě platí odměna za zastupování a hotové výdaje zástupce stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s.ř.s.). Ustanovený zástupce žalobce vyúčtoval náklady řízení dne 16.11.2021, kdy požadoval celkem částku 6.800,-Kč. Soudem mu byla přiznána požadovaná odměna za zastupování, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastupování a porada, účast na jednání u zdejšího soudu dne 11.11.2021) ve výši 3.100,-Kč/úkon, celkem tedy 6.200,-Kč, a náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby v paušální výši 300,- Kč/úkon, celkem tedy 600,- Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a g), § 13 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 2114292119/2700 z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).
24. Usnesením ze dne 25.10.2021 č.j. 60 Az 10/2021-50 byla tlumočnicí ustanovena Mgr. Marie Chalupová, které bylo zároveň uloženo, aby provedla tlumočnický úkon – tlumočení z jazyka českého do jazyka X (X) a naopak při jednání soudu. Vzhledem ke sdělení zástupce žalobce soudu dne 10.11.2021, že žalobce nebude přítomen ústního jednání dne 11.11.2021 z důvodu výkonu trestu odnětí svobody, bylo tlumočnici telefonicky sděleno dne 10.11.2021, že její přítomnost u jednání soudu z důvodu nepřítomnosti žalobce není nutná,

a protože uvedla, že jí nevznikly žádné náklady, proto jí nebyla přiznána odměna ani náhrada hotových výdajů (**výrok IV. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 11. listopadu 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně